

Miquel Albornola

CAFE DEL TEMPS

Les galtetes, Ama

Cosa d'uns dies després d'haver obtingut la repulsa de les associacions dels professionals del periodisme valencià pel tracte propinat —una cosa entre políssim i invasor— a un periodista que buscava informació en el recinte televisiu que ell administra, el director general de la RTVV, **Amadeu Fatigat**, ha justificat actituds injustificables per escrit.

D'entrada, com formularien els del partit en què ell ha consolidat neurones, que el director general torne a la seua Olivetti Studio —¿se l'haurà venuda?— ja és una degradació. I, més encara, que l'efecte siga a causa dels *gacetilleros de pueblo* que han impropriat la seua televisió, fins i tot abans d'inventar-se-la, per pura obsessió de socarrar-li les galtes —les galtetes, Ama.

Des d'una perspectiva descansada, la vida del director general ha circulat al ritme de les seqüències d'una auca adolorida. El trànsit des del seu origen a la seua destinació, és una metamorfosi que ja va contar el jueu de Praga amb molta classe. No hi entrarem, perquè ja interessa més saber on acaba el comportament mercuri d'Amadeu que no on es va iniciar.

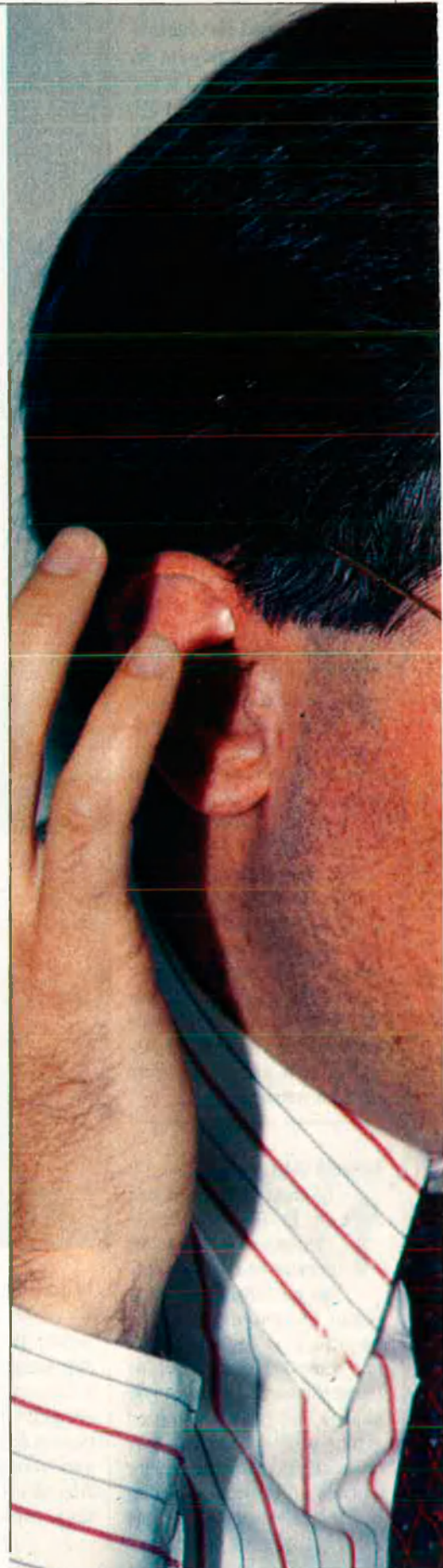
I l'end no té consol: el semidéu fent esforços paperets en la punta d'una espiral de situacions que va començar pel divertiment d'*épater* i que ha acabat, per estricta congruència amb l'encarnissament, per fer-lo víctima del seu propi circ. Total, per a realitzar la mateixa TV que faria UV, que és la millor campanya a la presidència de la Generalitat per a **Gonzalez Lizondo**. Amb el sarcasme que si el d'UV decidira el destí del país, el dictadoret consentit aniria de galtetes al carrer. Bàsicament, perquè *Roma no paga a traïdors*, com s'expressa en la llengua de la guàrdia civil, de Lizondo i d'Amadeu.

Es mire com es mire, un dispendi d'acrobàcies, rabietes i sintaxi que acorrala una sola lectura: el director general no solament ja no és el que era; és més: mai no va ser el que era, que diria algun grec clàssic amb animositat estupefaent.

Per a veure, ulleres

El dimecres 4 d'abril es va debatre una proposició no de llei sobre la reciprocitat entre les televisions autonòmiques de Catalunya i el País Valencià, i la seua difusió a les Balears. Això, a petició d'Izquierda Unida-Iniciativa per Catalunya i en la comissió d'Indústria, Obres Públiques i Serveis del Congrés dels Diputats de Madrid. La proposició constava de tres punts. El primer, exigia la supressió de l'expedient sancionador —els 8 milions de multa— a Acció Cultural del País Valencià. El segon, demanava el desprecintatge dels repetidors. I el tercer, pretenia que el Ministeri de Transports i comunicacions no obstaculitzara en el futur, ni tècnica ni administrativa, la reciprocitat.

Llegits els punts pel diputat d'IU-IC **Narcís Vázquez**, i fetes les consideracions que van fer els representants del PP, el CDS, CiU i el PNV, el portaveu socialista **Víctor Morlán** va fer saber que estaven d'acord en tots els punts excepte en el primer, ja que no podien donar suport a un punt que instava el ministeri a reconsiderar les seues decisions. Així les coses, Vázquez va retirar el punt conflictiu i es va procedir a la votació. Entre els diputats socialistes hi va haver una situació electrizant: no sabien, després de les intencions expressades per Morlán, què fer-se. L'intercanvi de mirades i els gestos extremats, segons hem sabut pels qui protagonitzaven la comissió, configuraven un festival in-

ternacional del desconcert.

El problema l'ocasionava que els representants del PSOE havien de votar en contra d'allò que, per lògica, compartien amb els diputats de l'oposició. Al punt que la diputada socialista per Castelló, **Irma Simon**, ni va votar ni es va abstenir: es va quedar immòbil. Probablement per compromís, qui sap si per estupor. Vés a saber. De manera que la presència absent de la diputada de la Vall d'Uixó, cas d'haver assistit la totalitat dels membres del grup mixt al debat, hauria pogut inclinar el resultat a favor de la proposició presentada per Narcís Vázquez. La cosa, vist el cas, va quedar en 17 vots contraris a la proposició i 15 de favorables.

A pesar del resultat advers i de la sensació de fracàs que se'n puga derivar, que la proposició d'IU-IC haja concitat l'adscripció de tots els representants de l'oposició —des dels comunistes a la dreta més reàcia— té la seua importància. Sobretot, perquè el PSOE ha quedat aïllat per la seua intransigència en un tema social, que, no fa tants anys, per sensibilitat, hauria defensat amb un convenciment implacable. Però passa que als socialistes els toca fer numerets de dreta californiana, gràcies a la situació en què els ha col·locat el *compañero* **José Barrionuevo**, a instàncies desesperades del *compañero* de la federal valenciana.

Però, deixant de banda les incongruències d'esperit i sensibilitat, les d'acció encara produeixen major pànic. A la comissió d'Indústria, Obres Públiques i Serveis no s'estava debatent una altra cosa que la que fa uns mesos havien aprovat els parlaments valencià, català i balear també amb els vots dels parlamentaris autonòmics socialistes. I això fa malpensar en un parell de direccions. Una: que els parlaments autonòmics no tenen cap eficàcia sobre el territori que representen. I dues: que la decisió dels socialistes de les respectives federals no té cap pes en la balança socialista de Madrid. Ben mirat, els valencians no ens podem queixar perquè el parell de direc-

cions ens conflueixen en una de sola.

El petit príncep

Entre el 20 i el 23 d'abril el Sar —sa altesa reial— d'Astúries i de Girona efectuarà una visita oficial a Catalunya. A propòsit de tan faust motiu, la Casa de S. M. EL REY ha realitzat un programa oficial amb tots els moviments que la peça reial farà sobre el tauler català i com s'han d'articular els peons.

Entre les activitats de la programació es compta amb una parada militar de recepció a les portes del Parlament, que, segons el color del cristall amb què es mire, o no té cap importància o constitueix una *performance* d'ocupació armada, amb les suggerències d'avertiment i amenaça que la tradició cultural ens ha llegat. Esquerra Republicana de Catalunya, que per motius d'esquerranisme, republicanisme i catalanisme ja s'hi havia oposat formalment, posarà en marxa una sèrie d'iniciatives que no aniran encaminades precisament a l'eufòria de la benvinguda, ja que el muntatge "és una clara provocació, perquè la Corona espanyola i el Parlament català són difícilment emparentables".

Bona prova dels arguments que esgrimeix ERC, sense caure en l'apassionament que confereix la militància, són subministrats per la mateixa Casa de S.M., la qual, amb una prepotència absolutista, ha donat uns exemples d'insensibilitat protocolària que espanten el més convençut. En els papers repartits pel fax de la monarquia, per descomptat en sintaxi imperial, el Sar és príncep de *Gerona*, visita *Cataluna*, arriba en caravana al *Parlamento*, fa recepcions al *Salón de los Pasos Perdidos*, sopa amb el *M.H. Presidente*, desdejuna al *Patio de los Naranjos de la Generalidad*, dina al *Centro de Alto Rendimiento Deportivo* i només li faltava deglutir com un rei en un dels restaurants més peculiars de *La Barcelonita*.